

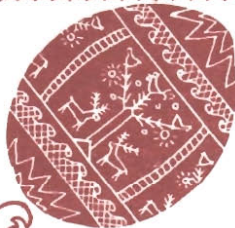
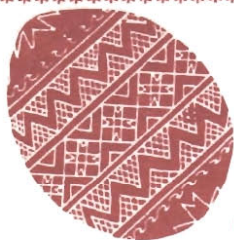
ВІСЛОС

Журнал бібліографії, критики і рецензій

№ 4. (36)

КВІТЕНЬ 1958

Р. ІУ.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Христос воскрес! Радійте діти,
Вісайте у поле, у садок,
Збирайте зіллячко і квітки,
Кладіть на Божий хрест вінок.

Нехай бренять і пахнуть квіти.
Нехай почує Божий рай,
Як на землі радіють діти
І звеселяють рідний край.

На все погляне Божа Мати,
Радіючи, з святих небес
Збирайтесь діти, нум співати:
«Христос воскрес!»

Христос воскрес!»

Л. ГЛЫБ.

Веселих та щасливих
Свят!

Вітанки з Софальщини

бібліографія критика рецензії

КНИГА, ЩО ВАРТА УВАГИ КОЖНОГО ЧИТАЧА Й ПОЛІТИКА

Такою книгою, не дивлячись, що наші й чужі критики шукатимуть у ній того що автор не тільки не сказав, але навіть не думав сказати, є "МОСКОВСЬКИЙ СФІНКС" Василя Косаренка-Косаревича, з підзаголовком "Міт і сила в образі сходу Європи". З головними тезами, вилженими в цій книзі читачі мали вже нагоду познайомитись з німецького скороченого видання цієї самої книги, що появилася ще 1955 році. Українське видання сам автор назвав "повним виданням". А появилася ця книга в Нью Йорку в 1957 році накладом самого автора та компаніями його і його особистих приятелів та знайомих. Іншими словами наш загаль не прийняв активної участі в виданні книги, але напевно її прочитає-прослушає з інтересом і великою користю для себе й свого оточення, бо книга "МОСКОВСЬКИЙ СФІНКС" це великий і солідний арсенал в духовій боротьбі проти Московщини.

Видава вона до доброму книжковому папері, великим, виразним друком; 489 + 5 чеп. сторін великої вісімки, оправлена в темносинє полотно зі золотими витискачами на обкладинці і хребті. Друкована в друкарні Р.Крупки й А.Білана в Нью Йорку.

Хоч автор, очевидно, у своїй скромності, не називає "Московського сфінкса" науковим працем, але книга такою є; не дивлячись на ясний і популярний точ викладу. Що це наукова праця, то не може бути ніякого сумніву. Коли б подібну написав якийнебудь чужинець, то він зараз був славним на цілий світ. Що це праця наукова найкраще докажує це вибрана література на 22-ох ⁸сторонах книги. Тільки прочитати вказану автором літературу - треба посвятити велику частину свого життя. Коли праця базована на науковій літературі й написана об'єктивно, то вона ніколи не може бути ненауковим працем.

Серед час, зокрема говорячи з молодими людьми, можна почути нарікання що ми не маємо вичерпної праці з поважними науковими аргументами проти Москви, яких можна б уживати в розмовах, скажیم модерним терміном: "на високому рівні" з чужинцями. Розуміється, що спеціальної енциклопедії в нас на цю тему не було, а її вже маємо у праці Проф. Василя Косаренка-Косаревича. Саме такою всесторонньою, оскільки взагалі така книга між людьми може бути, є "Московський сфінкс", де можна аргументи черпати цілими пригорцями.

Годі в короткій бібліографічній згадці звернути докладнішу увагу на книгу, бо саме тільки перелічення її 15 розділів зайняло б багато місця. Але треба сказати, що книга "Московський сфінкс" є розумна, щира й об'єктивна. Автор вибрав усе найсуттєвіше, без зайвої пропагандивної гістерії, дуже спокійно й зрівноважено ставить нам перед очі картину московського сфінкса під різними аспектами, продовж цілої його історії.

Книга, у першу чергу, написана для нас. І слушно пише автор: "Та як довго наші власні науковці, політики, письменники і журналісти не мають відваги зирвати цілковито зі звичним росіянофілізмом, особливо в чужих мовах, так довго не маємо права робити дотичні закиди чужинцям". І знову наші "політики" скажуть: трудно перекозувати й перевикувати старих політиків Заходу та заставляти їх починати свої студії від елементарних річей! Коли воно так мало б бути, то в такому разі: не треба висилуватись, не треба витрачати час, не треба обдурювати себе, а вдарити рабським добом перед московським сфінксом, як це дехто робить з наших політичних емігрантів.

З духовою гідністю і серйозністю авторитету автора можемо повторити його слова: "Вільний це немосковський світ стоїть перед альтернативою: або геройська боротьба в обороні цінностей свого вольного життя, або безбойовість боягуза, що волисть рабське життя, ніж ризико геройської смерті в обороні всього того, що загрожує аміліяцією московським ворогом."

Але ми навіть не можемо й не сміємо оглядатися на західній опорту-

нізм, треба нам думати про власну оборону, треба, при кожній нагоді, звертати увагу західньому світові на московську небезпеку, а щоб це завдання чесно виконати - треба самому, як говорили в нас "підкуватися на всі чотири ноги". Здається нам, що ніхто з українців не зібрав так багато перекочливого матеріялу проти Москви, ніхто його не упорядкував в певні наукові тези, як зробив це автор "Московського сфінкса", за що треба б нам бути йому вдяччим. Коли ж ця праця буде в нас лежати по книгарських складах, тоді трудно буде відповісти: що ми дійсно хочемо.

Розуміється, що наш інтерес є, щоб книгу не тільки знали наші люди, щоб вона дійшла також до відповідного чужинського читача, зокрема до американського, що також у великій мірі залеже від нас: бо книга повинна бути перекладена на англійську мову.

"Треба рахуватися з цим, що американець відповість авторові, а тим самим нам усім: "Хочете, щоб Московщина була знищена?" І в цьому випадку матимем тільки одну відповідь: ТАКІ, не дивлячись на вигоди та невгоди самої Москви та її безглуздих союзників і симпатиків, які самі собі затіскають петлю на власній шиї.

Працю Проф. Василя Косаренка-Косаревича треба шире повітати, без зайвої тріпоті вичити її, а вивченим сповіяти своє посланництво серед чужинців.

Мадрид, у березні 1958 Р.Р.

Пречиста малої Бернадетти

СТОРІЧЧЯ ЛЮРДУ — ВЕЛИКЕ СВЯТО ХРИСТИЯНСЬКОГО СВІТУ

СТОРІЧЧЯ ЛЮРДУ

11 лютого проминуло 100 років з дня першої появи Богородиці бідній селянській дівчинці — Бернадеті Субіру (нар. 7. I. 1844, пом. 16. 4. 1879, проголошена святою 8. 12. 1933) в печері Массебісь над річкою Гау у Люрді (Франція). Ще сімнадцять разів Пречиста появлялася Бернадеті, а під час шістнадцятої появи, 25 лютого 1858 — в дні Благовіщення, відповіла на запит чотирнадцятирічної Бернадеті: "Я є Непорочне Зачаття".

Напередодні ювілейного року, 10 лютого ц. р., Український Музей у Клівленді (ЗДА), за ініціативою п. Ст. Кітки, розіслав філателістам, з поштової станції Об'єднаних Націй в Нью-Йорку, коверту — першодівку з видом на Люрд. У коверті були два бльоки марок з рисунками статуї Богородиці в Люрдській печері і св. Бернадети, дві листівки — максималки, що є побільшеннями обидвох марок з наклеєними тами ж марками, і листовий папір з надрукованими обидвома марками. На маргінесах бльоків і на листовому папері є напис: "Пресвята Богородице, Непорочно Зачата Царице України, захисти наш народ!" На марках і максималках є також напис французькою мовою.

Це вже друге філат. видання Музею. Своїм першим випуском франківських марок клі-

в лендський музей не тільки що єдиний на чужині відзначив у філателістиці франківські роковини, але й дав нам нову повнітку, першодівку і філ. бльоки, з тими назвами включно. Люрдським виданням Музей вніс нові правильні максималки з їх назвами.

З листа Управи Музею довідуємося, що вона приготувала нове видання, — цим разом марки в 40-ліття Листопадового Зриву. Дотеперішні марки можна замовляти на адресі: Ukrainian Museum, 2473 W. 11th St., Cleveland 13, Ohio, USA.

Відома картина Пречистої з Люрду

М а р к и З. У. Н. Р.
/Каталог Максимчука 1950, ст. 10, поз. 1-4/ можна набути в члена СФФ :
Rev. Lubomyr Suvynkyi Box 933 DRUMHELLER, Alta Canada
Пакетика в ціні 1.- дол. обнимають по одному чотирибльоковій марок з номіналом 10 сот., 20 сот. і 1 кор. та дві марки по 50 сотиків.

КНИЖКА БЛИЗЬКА НАШІЙ ДУШІ

"Старіються тільки читачі -
вічно молодих творів!"

Богдан Лепкий

Такими вічно молодими творами є твори нашого вченого професора, найкращішого поета нашого недавнього минулого, висококласного майстра мистецької прози, - Богдана Лепкого. Вчений, поет і письменник глибоко розумів потреби й бажання нашої всенародньої душі; разом з народом переживив всі його радості й смутки; в свої твори вкладав, якби по пматочку, свої душі і живого людського серця. Не може бути ніякого сумніву, що Богдан Лепкий - це наш великий християнин і великий патріот. Дими двома ідеями перемережані всі його твори; вони природні й живі були в самому естві вченого-поета-письменника, такими були в його практичному житті й такими живими залишилися у його творах.

Богдан Лепкий прожив своє життя на чужині. Туга за батьківщиною болючою струною дзвенить у багатьох його творах, біль його душі крипшав, зокрема в часі Різдва, Христового, Святого Вечора. Святих Вечорів Богдан Лепкий на чужині мав дуже багато, а кожен з них відзначив поет окремим поетичним чи прозовим твором і так постала ціла збірка різдвяних поезій та оповідань, яку поет-письменник назвав "ПІД ЯЛИНКУ". Ця чудова збірка недавно появилася другим виданням, накладом Льва Р. Лепкого і С-ки, в Нью-Йорку 1958. Тираж книги 2 тисячі примірників. Друкована вона на доброякісному папері, з мистецькою обкладинкою М. Білинського; з друкарні "Люна" Нью-Йорк, сторін 103 + 1 неп. великої аїсімки.

Цілість книжки - це 7 поезій і 12 прозових творів-оповідань з'єднаних різдвяною тематикою. Головною, незвичайно ніжною струною збірки "Під ялинку" - це струна "Згадки", яку поет закінчує:

"Погасли офірки, остання коліда
Прогомоніла. Темно, тихо стало.
Діта плывуть нестримно, як вода,
І чи багато їх нам це остало?
А все ж таки, я крізь простір і час
Згадки на Святий Вечір кличу вас!"

Коли ми говоримо, що книжка Богдана Лепкого "Під ялинку" є близька нашій душі, то саме цю близькість найкраще можна висловити, найщирше й найніжніше поетичним словом гарним і ніжним, як стара казка, давнішим і чарівним, як наша коляда Різдвачої Ночі. Т наша душа сьогодні, як душа поета пише, і не тільки у Святийвечір, а постійно тривожиться вона питанням:

"Чи й нині мерехтять зірки
Над хатою старою...?
Гей, краю мій, не знаєш ти,
Як тужу за тобою".

Цілком певне: доки в нашій душі це не прорвалася нитка цієї туги, доки, перед нами стоятиме живим питанням: "Чи сядем, браття, по хатах, як газди до вечері?" - доти це не здеревіла наша душа, як говорять поет ми "відложимо журбу та жах, надії втворим двері!"

Богдан Лепкий - це взагалі поет оптимізму, віри, надії, любові; поет християнин і поет патріот. Кожного Різдва на чужині "звизжалася йому, немов далекої, гарний соня - наше сето", чріз віи про Святийвечір і вірив, що такого дожде на вільній Батьківщині, вірив:

"Мо злий за злочич відповість,
Що згине кривда, дезне злість,
НАСТАНЕ ПРАВДИ ДЕНЬ!"

Це мачше гарні прозові Святийвечорі Богдана Лепкого. Не мистецькі картини від першої затямленої ялинки на проходстві в Кругульці, до ялинок воєнно-фронтвих, а всі вочи зворушливі, своєрідні, мистецькі.

Мадрид, у березні 1958 Т.Т.

"Я - РОБІТНИК В МАЙСТЕРНІ ВЛАСНИХ СЛІВ..."

"І вартує, надіюсь, мушу
Взглядати, чи не йде Пророк".

Павло Филипович

"Інститут Літературознавства при Українському Вільному Університеті в Мюнхені" видав цілну книжку, а саме "ПОЕЗІЇ" Павла Филиповича. Редакція книги М. Ореста, незвичайно цінний біографічний нарис про поета пера його молодшого брата Олександра Филиповича й дуже добра стаття до збірки "Великий поет-мислитель" В. Державина. Книга друкована на першокласному білому папері, видання можна назвати вибагливе і репрезентативне. На третій сторінці добрий портрет поета. Двокольорова обкладинка, хоч немоделна, але дуже симпатична. Друкована в друкарні "Ціцера" в Мюнхені, позначена 1957 роком, сторін 147 + 5 неформату вісімки.

Павло Филипович - це одна з жертв московського насильства на нашій землі, одна з великих наших втрат не тільки на полі поезії /він оди з п'ятироного грона наших київських неокласиків/, але також на полі дослідницько-науковому, зокрема, коли йде про наше літературознавство. Його статті про Шевченка - це знамениті й глибокі студії, що ще ніколи не постарілися в студіях Шевченкознавства. Поет був заарештований в серпні 1935, весном 1936 засуджений на десять років заслання, до 1937 року мучився на Соловках. Остання вістка про П. Филиповича походить з осені 1940 року.

На цілість нововиданої книги "Поезій" складаються дві збірки, видані за життя поета /він певно помер - не видержавши мук/, а саме "Земля і вітер" /1922/, "Простір" /1925/ і частинка поетичних творів оригінальних і перекладних, що були друковані по альманахах і журналах. А треба знати, що це тільки частина його спадщини, бо все інше, при арештуванні поета, забрало НКВД і його можна вважати пропавшим.

Павло Филипович, без міякого сумніву, є непересічний поетичний талант вишуканий "робітник в майстерні власних слів", як висловився він сам, духовно зріноважений, без патосу, а філософічний спокій у поезії - це головна його черта. Жив і творив в часах революції і безпосередньо по ній, але її брудні хвилі не пірвали його зі собою. Немає в нього бажання бути пролетарським поетом, друкувати своїх поезій червоною фарбою, як цього домагалися навіть наші тодішні поети-партизани літературні, які цілий світ бачили тільки червоним, а скрегіт їх поезій, що сьогодні ходить молодички мурашками по людському тілі. Филипович замишвся чи не найвиразнішим представником філософічної лірики, що слухно підкресляє Граф. В. Державин, - спокійний і зрівноважений, як плесо озера в погідний день. Його задушевна туга: добра й краси - пробивається чи не з кожної поезії, але він не є ніяк абстрактний від життя; він відчуває його пульс, відчуває нову добу; душа його тужить за величним, гарним і справедливим, чого не може дати жорстока дійсність і ця туга породжує дошкульний біль.

"Дивись, дивись: безмежні перелоги
І мнар насуплених погроза в даліні.
Приносить вітер виклики тривоги -
Паленний вітер і криваві дні!"

Це ж картина повсюдної України в яких людина подібна до мерця: жує, очевидно жує не видерту це з горла скоринку хліба і плаче.

"Я чую жаль. Мене турбує згада,
Та марний біль перемогла вірада,
Бо у минулім не кохаюсь я," - говорить він, заспокоючи свій жаль, біль, тугу, а заспокоює їх безсумнівною вірою в людину:

"То не розстанусь з мрією мози;
Став чоловік над чорною ріллею,
Як небо, гордий, сильний, як земля."

Цей біль поета не виладковий і не відірвачий; він органічний, прочинливий аж до шпичу кости; ним пересичене не лиш людське тіло, а природа, нов

го випромінює навіть повітря - це невиносима-задушлива атмосфера на-
сильства, яку може перемогти тільки віра й поет вірить:

"І трави ждуть отар, і жде
Дніпро птамок - човнів веселих,
Ще мить - у місті і у селах
Життя розквітне, загуде,

А давнє слово на сторожі,
Напівзабуте слово те,
Йм пишне дерево, зросте
У дні співучі і погожі."

Існе, до поезія Павла Филиповича - це не весільні "зівати" й не вір-
шоробство пиворізів. Це поезія вдумливого філософа й поезія, дійсно витом-
чена й вишліфувана, як дорогоцінний камінь, - нічого в ній зайвого, нічого,
що сторчало б, як будячице по громовій грозі; все вона струнка, все вона по-
гідна, все оптимістична. Не розрахована вона на широкі читацькі круги, ве-
ликою помилкою було б заощочувати до стола цього духовно-поетичного бен-
кету читацьку масу; не дивлячись на кількість читачів "Поезії" Павла Фи-
липовича - треба таки щиро привітати це, також небуденне в нашому сирому
житті, дуже симпатичне й корисне видання.

Мадрид, у березні 1958 Р.Б.

" П Р О Л І С К И "

Така гарна назва "Альманаха Товариства "Рідня Школа" в Клівленді".
Книжка появилася накладом Т-ва "Рідня Школа" в Клівленді 1957, друкова-
на в друкарні "Нового Шляху" в Вінніпегу. Обкладиночка скромненька, але
робить добре враження. Набір книги високоякісний, багато цікавих фотогра-
фій, 114 + 2 сторони великої місімки.

Цілість "Пролісок" - це 22 статті, статтейки та різномірних заміток
про життя українських пролісок і осіннього пізньоцвіту в Клівленді. Саме
тому дуже велика трудність обговорення "Альманаха" докладніше. Навіть пе-
речислення самих назв та їх авторів утруднювало б друкування такої біб-
ліографічної замітки. Але з цілою рішучістю сказати треба, що "Проліски"
альманах цікавий, позитивний і заслуговує на повну увагу нашого читача
вже сьогодні, а для майбутнього його значення ще більше, бо буде поважним
джерелом для майбутнього історика нашого життя на чужині.

Розуміється, що життєрадісні й життєвідпорні наші українські проліс-
ки на чужині вижити може тільки рідна церква, рідна школа, християнське
і національне тепло наших родинних вогнищ; загартувати їх до чесної бо-
ротьби, проти нашого нечесного часу, часу безетичного, а надій злочинного
можуть тільки свої рідні юнацькі та громадянські організації.

Все це, до великої міри вдалося авторам відзеркалити в Клівлендсь-
ких "Пролісках". А наших "Клівлендців" на чужині багато! Це легка праця,
бо вона крім великих матеріальних коштів вимагала багато-багато невсипу-
дних трудів і жертв. Але не може бути солодшого овочу, як живий овоч моло-
дої, фізично й духово здорової української людини. Не може бути більшої
потіхи, як це за свого життя - бачити, що посіяне зерно сходить, розвива-
ється і мати певність, що видасть бажаний здоровий плід.

Клівлендці, навіть у своїх "Пролісках", вже можуть радіти своїй праці. Веселкова усміхом в "Пролісках" є коротенька статтейка "Мірослави Фур, абітурієнтки Школи Українознавства в Клівленді, яка, можливо, що перший раз "сповідається" перед громадою і в цій своїй першій "сповіді" вже має багато сказати про свою працю серед чужинців. "Ак і чим я прислужилася українській справі на терені нашої школи й поза нею?" Як Мірослава Фур використовувала всі нагоди, щоб Лікольн-гайскула у Клівленді сказати щось позитивного про Україну, на це маємо відповідь у її статтейці. Достатньо тут навести її слова: "Крім цих двох більших рефератів я мала нагоду при ріжних задачах чи дискусіях завжди щось сказати про Україну!"

Це єдиний правильний шлях нашої тяжкої місії серед чужинців: використовувати кожную нагоду й говорити правду.

На жаль такого розуміння, навіть серед старших студентів, які скоро думають почати нову й самостійну сторінку свого життя - не можна догадувати. Яке може бути майбутнє в молодій людині, що ще нічого для тієї України не зробила, а вже думає про служіння двом богам: своєму й чужому? Яка користь буде нашому народові з такою молодого людини, яка боїться перед чужинцями признатися до українського народу, називаючи себе німцем? Куди прямує український студент, що публічно, ради присутності одного поляка, не соромиться називати західньо-українських земель "Малопольською Веходньою"?

Звернути увагу такому студентові ніхто не має права, бо він вже вважає себе зформований і патентованим українським патріотом, який навіть нічим не є зобов'язаний займатися просвітницько-міщанською пропагандою, доб'юючись, не виставляти себе на сміх. На жаль такі рефлексії викликали у нас "Проліски", а зокрема статтейка Мірослави Фур.

А ми віримо, що Мірослава не самотня з Клівлендської Школи Українознавства; віримо, що всі клівлендці й клівлендці такі як Мірослава й щиро

радіємо з цієї нагоди, бажаючи цим нашим Проліскам, їх виховникам, батькам і всім прихильникам цієї влякливої праці, що знайшла свій позитивний відгук на сторінках Альманаха "Проліски", ще більших успіхів і ще більших духовних радості й потіхи. Хочеться повторити тут слова нашого поета Павла Филиповича: "Слава весняній траві -

Тягла нашіперше на світ;
Віти вербові живі, -
Вітам веселый привіт!"

"Проліски" - це тільки живий свідок - живої і жертвенної праці кількох десятків людей, які дивляють всі тягарі, які так часто забувають про себе, але не забувають про свої обов'язки. Їх імена знайде читач у "Пролісках", які з чистим сумлінням поручаємо нашим читачам не лиш на звичайне перегорчення їх сторінок, але також на поважні і глибокі міркування: яким способом врятувати бодай це молоде покоління для християнської України? Автори "Пролісок" не дають ніяких вказівок, на це питання не відносять прямо, бо на нього навіть трудно відповісти. Говорять вони про свої труднощі і, без самохвальби, показують деякі свої успіхи. На цих труднощах і цих успіхах, не одній нашій громаді, - таки варто повчитися.

Шановні автори і Видавці!

НАЙКРАЩИЙ УСПІХ ВАШОГО ВИДАВАННЯ ПРИНЕСЕ ВАМ РЕЦЕНЗІЯ В НАШОМУ ЖУРНАЛІ "БІБЛОС"! НАДСИЛАЙТЕ ВЧАСНО ВСІ СВОЇ ВИДАВАННЯ НАМ!!

ПОВІСТЬ ПРО СОВЕТСЬКУ П'ЯВКУ, УКРАЇНСЬКОГО ЕМІГРАНТА...

В нас, в менше, або більше вдалій літературній формі та вислові, децю написано про життя нечасної підсоветської людини; деякі сторінки нашої прелітичної еміграції також знайшли вислів у різних літературних творах: повість, драма, пародія. По довгих роках злидених московсько-комуністичного чевільника й безбравного втікача, по кількочисних скиданнях по таборах УНРГА й ПРО, ми вже таки відоткнули, в наших душах і уяві починають затираються картини минулого, повні тривоги та жаху. Дехто з нас не любить, щоб навіть їх пригадувати йому сьогодні, якби боявся сам себе, якби соромився свого минулого, що так шасливо проминуло. На нашу думку - ця наша забудьковатість - це не є позитивне явище, бо забувати своє люте й жорстоке минуле, це рівнозначне з Шевченковим "бо хто матір забуває - того Бог карає", про нього ми тим більше повинні тямити, що не всі ми побулимо того лиха всенароднього, і той нам біль минулий повинен, бодай час-до-часу запекти нас та пригадати нам нашу єдність з тими, що залишились по той бік пропаси.

Симпатичну пригадку, в гарній повістевій формі, з великою дозою гумору й саркари, зробив нам останньо наш письменник Зосим Дончук у своєму новому творі "ГНАТ КІНДРАТОВИЧ". Книга появилася у 5-ві "Перемога" філіядельфія - Буенос Аїрес в 1957 році. Книга на доброму папері, з гарною обкладинкою і багатьма ілюстраціями в тексті роботи артиста-малювача Бориса Кривкова. Сторін 197 + 3 неп. великої вісімки, наклад-тираж книги 1500 примірників, з друкарні "Чемпіон" в Буенос Аїрес.

"ГНАТ КІНДРАТОВИЧ" Бобров - це типовий спекулянт а-під московсько-комуністичної дійсності, але спекулянт, сказати б - "крупний", "міжзаводний", бо його обороти обраховується вже на сотні тисяч, бо він спільник директора й бухгалтера заводу; він зазублений у своїй роботі з міліцією, НКВД, прокурором і всякою другою урядового голотом, що жиріє на народньому організмі, який томиться в довгих чергах, щоб купити метер якогось "смітця". По тих чергах-хвостах можна було орієнтуватися, як далеко це до цього, щоб догнати капіталістичний світ, і завершити будову соціалізму. На провінції соціалізм освяточно "переміг", там черг немає. Черги на провінції ліквідовано дуже просто, більшовицькими методами: не дати товарів! Тому гнат Кіндратович воліє доганяти капіталізм, ніж мати завершений соціалізм..."

"Гнат Кіндратович" - визволав з усіх можливих товарів Західню Україну осінню 1939 року, воював проти "напасливої" філіядії, одержав відстроюку в 1941 році, добре улаштувався в часі німецької окупації. Елях "політичного" емігранта Гната Кіндратовича веде через Західню Україну, Варшаву, Краків, Словаччину, Австрію аж до Авгсбурзьких Сомер-Касерне. Але советська п'явка не залишилась самітною на тому довгому шляху, бо наврапляє на магістра Проньку, таку саму рафіновану п'явку зі Західньої України і разом з ним ділять долю і недолю по маґазинах скитальських таборів, обрадаючи безсумлінно бідних людей.

Можливо, що в повісті пізнає себе не один Гнат Кіндратович і не один магістер Пронька. Можливо, що хтось обуриться на Зосима Дончука, що він своїм твором поставив їм нерукотворного пам'ятника, що було б несправедливе /обурення/, бо Гнати Кіндратовичі і Проньки були серед нас, ми самі їх розмножували, сприяли злочинним елементам, прикривавчи їх, так часто, нездоровим патріотизмом, чи радше патріотизмом власного черева й власних еґотизмів.

Сьогодні, коли в нашій свідомості вже затерлися картини людського нещастя можна ставити питання: чи треба їх пригадувати, чи треба роз'ятрувати ті старі рани, чи треба воскресити Кіндратовичів і Проньків? Відповідь може бути тільки одна і ясна. Коли вони були між нами, то про них не можна забувати. Не забувати тому, щоб подібні випадки вже не повторились на нашому життєвому шляху, щоб бачили ми своє минуле таким, як воно було, щоб вис-

терігалися його в сучасності й майбутності. Коли "Гнат Кіндратович" драгуватиме нас сьогодні, то це знає, що ми ще не цілком виликувалися з гнійних ран, що ми не прийшли ще до духової рівноваги.

Вважаємо, що повість Зосима Дончука "Гнат Кіндратович" одна з найкращих повістей, що появилася в нас в останніх тринадцяти роках, написана талановито, незвичайно зрівноважено й об'єктивно. Можна сподіватися, що наші читачькі круги, поза малими винятками, а винятки бувають всюди, приймуть її спокійно й радо, бо твір цього вартий.

Гнат Кіндратович мав випакувані валізки чужою кривдою, але вона йому не вийшла за здоров'я. І тут треба підкреслити великий досвід автора, досконале підстеження життєвої правди: чужою кривдою не доробиться. Саме тому в книжці не відчуваємо авторового обурення, а навпаки філософський спокій і рівновагу, гумористично-сатиричний тон розповіді з дуже гарною розв'язкою: "Його валізки помаленьку спорожнювались, бо золото та долари переходили до правників. Він з жахом спостерігав, що скоро не буде чого давати, а справа так і не покращала..."

Поручаючи нашим читачам "Гната Кіндратовича" Зосима Дончука, зазначаємо, що це повість, яку кожен прочитає радо. Хай нас Господь збереже, щоб в Кіндратовичеві чи Пронці шукали ми самі себе, але повість дає нам цілі галерії живих людських істот серед яких ми напевно віднайдемо і себе; не одна тяжка ситуація пригадає нам наші власні ^(митарства) які нам треба було перейти, які сьогодні залишилися для нас огиадам, а які, з такою ясністю, природністю відворив в спосіб дуже мистецький Зосим Дончук.

Мадрид, у січні 1958 Р.Е.

ЧАСТЯ, ЩО ЗА КРИТИКОМ НЕМА НКВД

Часом у нашій свободолюбивій і демократичній пресі натрапляємо на такі низькі й примітивні речі-думки-критики, що навіть доводиться жаліти, що немає в нас якоїсь цензури, яка опам'ятувала б людей. Часто наші критики йдуть так далеко, що дійсно треба дякувати Богові, що за ними не стоїть московське НКВД, бо не солодко було б тому, кого критик узяв на свій гострий зуб.

Такого роду "рецензія" надрукована на сторінках "Українця", Париж, число 8/580/, за 23 лютого 1958. Криптонім О.-ко пише "Про дві книжки". Од на з них - це "Шлях велегня" Наталі Лівницької-Холодної, а друга "Велике Цабе" Докії Гуменної. Критик намагається зробити між двома книгами порівняння, забуваючи, що не все можна порівнювати. Але не в критиці й порівнянні діло, а в тому, що О.-ко хотіло виляти всю свою особистість лять, яка накіпала в ньому проти Докії Гуменної, але трапив дуже зле. Його рецензія не є ніякою рецензією, хоч так він її назвав, а звичайною злобою і напастю на письменника.

"Велике Цабе" рецензент називає "недоладною фантастичною повістю з віддавна зайложеною фабулою". Отже, признає він, що це фантастична повість! Ми маємо про цю повість трошки іншу думку: і фабула нова, і повість дуже цікава, і дуже добре написана. Дурний аргумент рецензента, мовляв, це московська чванькуватість Ваньки Каїна /Герасімова/, що "з кістки виліпить небіжчика, як живого." Ніякий розумний читач, що вміє відрізнити повість, і повість фантастичну, не буде письменниці закидувати нереальності. "Велике Цабе" - це знаменита фантазія /авторка ніде не претендує нею на науковий твір!/, але фантазія таки оперта на наукових здогадах, а цим самим "Велике Цабе" вже досить трошки більше, як тільки фантазія. Це знамените вітворення трипільської культури на нашій землі, в знаменитій формі літературного твору - фантастичної повісті.

Для рецензента "Великого Цабе" - це "безглузді й неладні теревені, мало розумні й недоладні пригоди". Годі знати, як він собі уявляє ці пригоди, щоб вони не були безглуздими теревенями, але в його рецензійних міркуваннях таки мало толку. Письменник не мусить з першого рядка книжки зразу виявляти свій задум і говорити читачеві, що це "вигадка на трипільську тему". Достаточо, як це сказано в післяслов'ї. Але вдумливий читач, навіть без ґрунтовної підготовки до повісті - читає її зі зацікавленням, інтуїтивно відчуває той інший, незвичайний світ.

Наша думка цілком протилежна до думки рецензента О.-ко, і наша протилежність не в цьому, що хтось з нас дурніший, а хтось розумніший, а в тому, що я не відчуваю ніякої дикої ненависти до нікого з наших письменників, кожну книжку беру до рук без ніякого упередження, а О.-ко не читало спокійно "Великого Цабе", бо його цілий час непокоїло ім'я Докії Гуменної. Ми є певні: коли б не це зненавиджене ім'я, то й рецензія на книжку була б інша.

На нашу скромну думку, "Велике Цабе" - це одна з найцікавіших повістей в нашій сучасності; вона навіть сильно випереджає фантазію, в ній багато правди, не дивлячись на свободу письменниці так під оглядом композиції твору, як по-мистецьки створених картин. Це повість, що лежить на грані літератури й наукової белетристики. І ми є певні, що її прочитали й прочитають з великим інтересом, з певною користю і повною духовою насолодою навіть найстрогіші науковці.

Треба жаліти, що ми не маємо свого вільного державного кіновиробництва. Тоді дійсно мали б ми нагоду насолоджуватись картинами "Великого Цабе" на кіновому екрані.

Автора навіть нервує "убогість машинового друку тексту, що збільшує збогість цілої книжки". Немає чого нервуватися: рецензент своєю несправедливою критикою не тільки не підтримує росту нашої видавничої праці, а

навпаки, чисто московсько-комуністичними методами, нищить її. Коли ми чогонебудь жаліли, читаючи "Велике Цабе", то саме цього, що книжка не появилася у розкішній друкарській праці. Але чи це вина Докії Гуменної? Вдармося щиро в груди, та признаймося, що це наша спільна вина.

Рецензентові подобалися "бездоганні ілюстрації", але жаліє, що "авторка не показала, з яких саме розкопів походить той, або інший малюнок." Це ж фантастична повість і письменниця до такого не була зобов'язана.

Рецензент таки нечесно розправився з Докією Гуменною і нечесно зводить якісь "закриті рахунки" з рецензентами книжки "Горезвісного П. Петрова, клієнта ген. Михайлова" і "службовця замаскованого відділу ген. Михайлова - Курінного". Забуває рецензент, що В. Петров в тому часі був професором Українського Вільного Університету, тішився науковим авторитетом і письменницьким розмахом серед нас усіх. На це маємо докази. Чому ж не могла тим авторитетом покористуватись Докія Гуменна? Борожити взад це ніяка штука!

Не дивлячись на особисті переконання Проф. Курінного - називати його "замаскованим службовцем відділу ген. Михайлова" - це не тільки вияв непонаги рецензента, а до великої міри - образливе для нас усіх. Рецензент, мабуть не думає - як далеко такими аргументами можна "заїхати?"

Критика так само індивідуальна, як індивідуальний твір письменника.

Навіть найгостріша критика мусить вкладатися в культурні форми: злість, сарказм, іронія, а навіть клини у критиці допускаємі, але в вони не сміють переходити границь приличности й культури. Рецензент О.-ко обмежився у своїй критиці до трьох зненавиджених прізвиськ і тому його рецензія на "Велике Цабе" Докії Гуменної - є рецензією без радії!

Мадрид, у Березні 1958 Р.Б.

П О К А З Ч И К
УКРАЇНСЬКИХ СПОМИНІВ З ПОДОРОЖЕЙ (роки 1801-1887)
 (Початок гл. ч. 3/58), стор. II.

- ... ів: ІЗДА З ПЕРЕМИШЛЯ ДО БАРДІЄВА. Отечественний Сборник. Відень, 1858, ч. 17.
 (Ільницький, Василь) В. Д. Р.: ЗАПИСКИ РУСКОГО ПУТЕШЕСТВЕННИКА. З Аль-
 бума. 'Слово', Львів, 1864, ч. 86-99.
- (Ільницький, Василь) Денис: Те саме. Руска читанка для висшої гімназії
 (Ол. Варвінського), ч. II. Відділ II. Львів, 1871, стор. 270-287.
 " З Карпат коломийських. 'Зоря', ч. 10, Львів, 1880 р.
 " Образки з Руси. 'Зоря', Львів, 1882, ч. 1-4.
 " Образки з світа альпейського. 'Зоря', Львів, 1886, ч. 23-24, та
 1887, чч. 4-6, 9, 17, і 19.
 " Подорож через Угри. 'Зоря' ч. У. (вид. 'Просвіти'), Львів, 1871,
 стор. 57-65.
- Кониський, Олександр: ЛИСТИ З ДОРОГИ/З Херсона/. 'Основа' Петербург,
 1861, ч. за жовтень, стор. 145-148.
 " ДОРОЖНІ ЗАМІТКИ. (З Молтави в Кременчуг), тамже, 1862, ч. за
 лютий, ст. 55-58.
 " (Січовик): З ПОДОРОЖІ ПО ХУТОРАХ УКРАЇНИ. 'Ватра', Стриж, р.
 1887, ст. 20-37.
- (Калитовський, Филімон) Калатало, ф.: ІЗКЛЮЧЕННЯ з записок путешествія.
 Фуркало, руский місяцеслов гумористичний на переступ. год,
 1868. Коломия, 1867, стор. 25-36.
- (Качковський, Михайло): ПОЇЗКА В ЛОНДОН. 'Слово', Львів, 1870, ч. 60-61..
 " ПОЇЗКА ЗА ГРАНИЦЮ. Тамже, ч. 67.
 " ПОЇЗКА на острів Гельголанд. Тамже ч. 55.
 " ПУТЕВНІ ПИСЬМА. Тамже, 1871, ч. 54-55.
 " ЗАМІЧАННЯ пушествующего по Востоці и восточном Сівері и Ю-
 зі Европи галицького Русина. Тамже 1872, чч. 61-63, 75-80.
- Кир.: ІЗ ЗАПИСОК руского туриста в 1884 р. 'Школьна Часопись', Ль-
 вів 1884, ч. 15-17.
- Ковальський, Василь: УСТУП З ОПИСИ путешествія по станиславобском о-
 крузі. 'Зоря Галицька', Львів, 1850 р, ч. 79.
- Левницький, Іван, Нечуй: В КАРПАТАХ. Записки и образки з подорожі. 'Діло'
 Львів, 1885 р, ч. 87-96. /Передрук, Львів, 1885, ст. 64./
 " ДРЕГОЧИН та Остріг, померші українські городи. 'Мих', Львів,
 'Діло', 1886, ч. 53-55.
 " МАНДРІВКА на українське Підлясся. 'Правда', Львів, 1872, ч. ч.
 7-9.
- (Леже Людвик): СОФІЯ І ФЛІНОПОЛЬ. З подорожних записок. 'Мир', Львів,
 1885, ч. 82-83.
- Л(ивчак, І(осиф)): МОЄ путешествіє в Россію. 'Золотая Грамота', Відень
 1865, ч. 12; 1866 ч. 13-14; 1867 ч. 16-17.
- М. А. Д.: КІЛЬКА днів на Угорской Русі. 'Слово', Львів, 1862, ч. 13.
- Навроцький, Володимир: ДОРОЖНІ ЗАПИСКИ. 'Зоря', 1884, ч. 6. Передрук:
 ТВОРИ, Львів, 1884; стор. 135-179.
 " МІСТО КАЛУШ. Твори, стор. 173-175.
 " ПРОПАЦІ СТАНОВИЩ. Очерк подорожний з над Вислока и долини
 Сяну. Твори, ст. 179-181.
- Надзбручанин, Володимир: СПОМИНИ з побуту в Боснії в роках 1879-1882
 'Зоря', Львів 1882 ч. 12-24.

- Окуневський, Я (рослав): ЧОРНОГОРА и Черногорціє Подорожні споминки. Львів, 1885, 'Діло', ч. 134-135.
- О. О. Галичанин: ФОНТАН СЛЕЗ. Из записок туриста. 'Новий Пролом', Львів 1885, ч. 211.
- Партицький Омелян: ПЕРЕЇЗДОМ ЧЕРЕЗ МОЛДАВІЮ. 'Діло', Львів, 1886, ч. 131-133.
- " З ОДЕСИ ДО АКЕРМАНУ. Тамже ч. 140-145.
- " ВЕЧЕР НА ОДЕСЬКІМ ЛИМАНІ ч. I. Між українськими переселенцями. Тамже 1887 ч. 31-32.
- " ОБРАЗКИ З ОДЕСИ. Тамже ч. 7-16.
- Пелеш, о. д-р, Юліян: ПОДОРОЖ богомольна рускою депутаціє до Риму. 'Рускій Сіон', Львів, 1877 чч. 13, 15, 20, 22.
- Плоцанскій Венедикт: ЛАЗРОВ, село и монастир в амборском окрузі. Из путешеств. записок. Наук. Сборник Гал. Рус. Матиці, вип. I-IV Львів, 1866, ст. 318-339.
- " ЗАПИСКИ из поїздки моеї в Россію. 'Слово' (Львів), 1878, ч. ч. 65, 66, 70-74, 76-79.
- Плоцанскій, В.: ЗАПИСКИ з поїздки в Прагу 1885 г. Тамже 1885 ч. 64-66.
- Подгорняк, Левко: ДЕ-ЩО ИЗ ЖУТЕВИХ записок. 'Вечеряниця', Львів, 1863 р ч. 10, 12713.
- Поделинскій, Михайло: НЕАПОЛЬ, Везувій, Помпеї и околиця. Після власни записок подорожних. 'Зоря', Львів, 1881 чч. 4-7, 9-14, 16-20 i 22-24.
- " З ПОДОРОЖЕЇ по Італії. Тамже 1885 ч. 1-18, 21-24. Випілки в Рускій Читанці для ІУ кл. сер. шкіл и семінарій учт. (С. Патрицького), Львів, 1886.
- Полянскій, Амвросій: ВОСПОМИНАНІЯ из подорожи на Восток 1886 г. Львів 1886, стор. 4+144.
- Приблуда: НЕ УВІРИШ АЛ ЗМІРИШ. Замітки галицко-русского школяра з ея вандрівки за щастьем в Россію. 'Діло', Львів, 1886 ч. ч. 86-89 95, i 97-98.
- (Свенціцький Павли) Д. Л.: ПОДОРОЖ ПО УКРАЇНІ. 'Нива', Львів, 1865 чч. 4-5, 7-8.
- (Селецький Кирило): ЗАПИСКИ з моеї поїздки в Рим. 'Основа', Львів, р 1871, ч. 35-36, 43-44, 53-54, 63, 86-87. Частинний передрук в Рускій чит. ч. II (О. Мартицького), Львів, 1871, ст. 303-307.
- Терлецький, Володимир: УПОЛИТ: ГДЕ НЕЩО З ЗАПИСОК второго путешествія в Рима в Іерусалим. 'Зоря Галицка', Львів, 1856, ч. 2-7.
- " ДРУГА ВИПИСЬ из записок второго путешествія ... (Ноч в Вомом Гробі) Тамже ч. 25-30.
- " ТРЕТЯ ВИПИСЬ... (Один день Іерусалимі). Тамже ч. 35-37.
- " ЗАПИСКИ второго поклоннического путешествія в Риму в Іерусалим и по інших місцях Востока... Том I. Вип. I. Львів, 1861 ст. IV + II9. Том I. Вип. II, Львів, 1862 ст. 102. (С частинні передкури в Рускій читанці ч. II. (Партицького), Львів, 1871.
- Тиндєк, Михайл: ВИДЕРЖКИ из путевих наміток. 'Слово', Львів, 1886, чч. 59-64.
- Українець: З ПОДОРОЖІ УКРАЇНЦЯ по Галичині. 'Діло', Львів, 1884, ч. II7.
- Шанковський, Амвросій) Нономарев Гермоген: ПУТЕВІЕ ЗАПИСКИ. 'Новий Пролом' Львів 1886, ч. 360-376.
- " ДО ЧЕРНОВЕЦЬ, из путевих записок. Покутянин. Місяцеслов коломийскій на г. 1867. Коломия, 1866; Накл. М. Бідоуса, ст. 62-78.
- ПРОЇЗДКА з Подгорець. Слово, Львів, 1867, ч. 48.
- ПОЇЗДКА В ПЕТРОГРАД. Слово, 1871, ч. 3.
- *****
РУСКІЙ ПУТНИК з сівеної Угорщини. Вістник, Відень, 1852, чч. 1-4, 7, 11-14, 16-18, 19-21, 24-26, 30, 33.

Видання Головної Управи
Організації Оборони Чотирьох Свобід України

України/

Як відомо, Організація Оборони Чотирьох Свобід ^{постала} в 1945 р. Від 1946 р. видає свій офіційний орган "ВІСНИК", який ^{появляється} щомісяця уже 12-й рік.

Понижче подаємо книжкові видання ООЧСУ за роками появи, а тех зазначемо, котрі випуски ^{появились}, як видання "Українського Народного Університету", який діє при Головній Управі ООЧСУ в Нью Йорку та публікує свої лекції та книжкові випуски.

Деякі видання, що їх тут подаємо, були видані ^{накладом} ООЧСУ та Ліги Визволення України (Торонто, Канада), чи й з іншими інституціями, й вони є докладно позначені в нашій описі.

1. Кравців, Богдан: ЛЕДНА І ВОЯК. В другу річницю смерті с.п. Романа Шухевича-Чупринки. Видання Головної Управи ООЧСУ. Нью Йорк, 1952 (Друкарня "Америка" Філадельфія, Па). Сторін 32, формат мал. 8, п. 25
2. Мірчук, Петро: АКТ ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ 30 червня, 1941 року. (Того генеза та політичне й історичне значення). Видання Головної Управи ООЧСУ. Нью Йорк, 1952, (друком "Америка", Філя) Сторін 64, ціна 50с. (формат 8-ка)
3. Донцов, Д.: ПРАВЕДА ПРАЦІДІВ ВЕЛИКИХ. Видання Г.У. ООЧСУ. Філадельфія, 1952 р. Друк. "Америка", Філя, Па; обгортка роботи п-ні Ш. Геркен-Русової. Сторін 96, ф. 8-ка, ціна \$1.-
4. Мірчук, Петро: "З МОГО ДУХА ПЕЧАТТЮ" У 25 ліття боротьби ООН. Р-во Організація Оборони Чотирьох Свобід України - Ліга Визволення України, Нью Йорк - Торонто, 1954 р. Сторін 30 + (2 неп.) Ціна 25с
5. Оглоблин, О., Проф.: УКРАЇНСЬКО-МОСКОВСЬКА УГОДА 1654. (Накладом) ООЧСУ-Ліга Визволення України, Нью Йорк-Торонто, 1954 р. Друкарня "Дніпро", Нью Йорк. Сторін 100 + (4) неп. Ціна \$1.25
6. Ohloblyn, Alexander: TREATY OF PEREYASLAV 1654. Toronto-New York, 1954, (Published by) Canadian League for Ukraine's Liberation (and) Organization for Defense of Four Freedoms for Ukraine. Translated by B. Budurovych, M.A. Cover by M. Dmytrenko. Printed by "Homin Ukrainy", Publishing Co. Ltd, Toronto, Ont., Canada. Pages 104, Price \$1.25 a copy.
7. ***КАЛЕНДАР на Рік 1955. СУМА-ООЧСУ, Нью Йорк, 1955. Друкарня "Дніпро", Нью Йорк. Сторін 52 + (12) неп.
8. ***ІСТОРІЯ РУСІВ. Редакція і вступна стаття Олександра Оглоблина Переклад Вяч. Давиденка. Обкладинка Якова Гніздовського. Видавництво "Вісник"-ООЧСУ. Нью Йорк, 1956 р. Стор. XXXII + 346 + (6 неп) Ціна брошур. \$3.50, в твердій оправі - \$4.- (Друк. "Дніпро").
9. Щербак, Микола: ШЛЯХ У ВІРНИСТЬ. Поема. Нью Йорк, 1954 р. ООЧСУ. Ст 29 + (3 неп.). Друк. "Дніпро", Нью Йорк.
10. Донцов, Д.: ПІДСТАВИ НАШОЇ ПОЛІТИКИ. Нью Йорк, 1957. (Накладом) ООЧСУ. Друк. "Дніпро", Нью Йорк. Сторін 210 + (2) неп. Ціна \$2.25
11. Одрач, Ф.: ШЕБЕТУН. Накладом Організації Оборони Чотирьох Свобід України. Нью Йорк, 1957 р. Обкладинка роботи мистця М. Бутовича. Друк. "Базіліян Прес" Торонто, Канада. Стор. 292, Ціна \$2.50
12. ***ВОНИ ТВОРИЛИ І ФОРМУВАЛИ УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВНИЦЬКУ ІДЕЮ ХХ СТ. Це картка-поштівка, видана ООЧСУ в Нью Йорку, 1956, з постаттями: Симон Петлюра, Євген Коновалець, Роман Шухевич. Картка в двох кольорах: жовтий і чорний.

Знова ж видання ООЧСУ, що мали своїм змістом відношення до УНУ, були всі зазначені на обкладинці, або на першій сторінці емблемою УНУ, яку побіч поміщуємо

13. Оглоблин, О., проф.: ХМЕЛЬНИЧЧИНА І УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВНІСТЬ. Український Народний Університет. Лекція І. ООЧСУ та СУМА. Нью-Йорк, 1954 р. Сторін 24. Ціна 40с.
14. Ляхович, Євген: ПЕРЕВІРКА НАШИХ ПОЗИЦІЙ. Доповідь на 7-му З'їзді ООЧСУ. Нью-Йорк, 1954 р. ООЧСУ. Сторін 16, Ціна 15с. (УНУ).
15. Січинський, В.: К Р И М . Історичний Нарис. УНУ. Нью-Йорк, 1954 р. ООЧСУ Сторін 32.
16. Маланюк, Є.: НАРИСИ З ІСТОРІЇ НАШОЇ КУЛЬТУРИ. УНУ. Нью-Йорк, 1954 (Накладом) ООЧСУ-СУМА. Сторін 80. (Друк. "Дніпро"). Ціна 80с
17. Гришко, Василь, проф.: НАСЛАВІЗМ В СОВЕТСЬКІЙ ІСТОРІОГРАФІЇ Й ПОЛІТИЦІ. УНУ. Нью-Йорк, 1955 р. ООЧСУ-СУМА. Сторін 37 + (3 неп.).
18. Уосинка, Григорій: ФАВСТ ІЗ ПОДІЛЛЯ. Передмова і редакція Богдана Кравцева. Нью-Йорк, 1955 р. Накладом ООЧСУ, сторін 96. Ціна 75с
19. Маланюк, Є.: ДО ПРОБЛЕМИ БОЛШЕВИЗМУ. УНУ. Нью-Йорк, 1956. Накладом ООЧСУ - СУМА. Сторін 83 + 1 неп. Ціна \$1.-
20. Гриневич, Ярослав: ВІРУЮЧИЙ ФРАНКО. У сторіччя народин Великого Сина України. УНУ. Лекція прочитана в У.Н.У. Накладом 2-го Відділу ООЧСУ. Нью-Йорк, 1956 р. Друк. "Дніпро", Нью-Йорк. Ст. 32. п. 25с.
21. Оглоблин, Олександр: ДУМКИ ПРО ХМЕЛЬНИЧЧИНУ. УНУ. Організація Оборони чотирьох Свобід України. Нью-Йорк, 1957 р. Сторін 88 п. \$1-
22. Старицька-Черняхівська, Л.: ОСТАННІЙ СНИП. Етюд на І дію. У.Н.У., (Передмова Е. Маланюка). ООЧСУ. Нью-Йорк, 1958 р. Сторін 44. п. 50с
23. Ерем, Т.: СОВЕТСЬКИЙ АКВАРІОМ. Нью-Йорк, 1951 р. Сторін 144. п. 75с Обгортка М. Радиша. Накладом В-ва "Національна Трибуна". (Хоч книжка ця появилася накладом В-ва "Національна Трибуна", то все ж її фактично теж можна зарахувати до видань ООЧСУ, бо "Нац. Трибуна" була твором Головної Управи ООЧУ).

Нові Видання

26. Ваврик, Василь, о. ЧСВВ: СВЯТІ ТАЧНИ - ДЖЕРЕЛА ЛАСК. Слово Доброго настиря, В-во 00 Василіян у ЗДА. Рік ІХ. Ч. 3-4 (99-100). Березень-Квітень, 1958, сторін 48. Ціна 25с.
27. Коломиєць, Авенір: ТАРАСТІВ ДЕНЬ. Спенка для дит. театру на І дію (з нотами), сторін 16, ціна ф. 35с. В-во "Говерля", Нью-Йорк, 1958 р.
28. Мудрик-Мриць, Н.: СВІТАНКИ Й СУМЕРКИ. Збірка колисанок. Торонто-Кліленд, 1958, стор. 32. Ціна \$1.-
29. Марченко, Петро: ЕВЕНТУАЛІЯ ТА ІНШІ НАРИСИ. Нью-Йорк, 1958, стор. 44. Ціна \$1.- Накладом автора. Видала Укр. Громада ім. Шаповала в Н. Йорку
30. Старицька-Черняхівська, Л.: ОСТАННІЙ СНИП. Нью-Йорк, 1958, сторін 44, Видання ООЧСУ, ціна 50с.
31. Janiw, Volodymyr: THE BATTLE OF K R U T Y. The Free World's First Resistance To Communism. Central Union of Ukrainian Students, etc. Louvain, Belgium, 1958, pp. 22.

146. Десич, Вадим: РОЗМОВА З БАТЬКОМ. Поезії зошит постий, Нью Йорк, 1957, 'Об'єднання Українських Письменників "Слово", ст 80. Видано фінансовими засобами прихильників творчости автора. Наклад 125 + 25 прим.
147. Далека, Л.: ЛЕГІТ І БРИЗИ. Поезії. Аделаїда (Австралія), 1957р В-во "Ластівка" Мелборн, стор. 64. Мистецьке оформлення Ч. Вакчуленко.
148. Мак, Ольга: Х А Ї Р А. Історичний роман з бразилійського життя. Том. I-ий. В рабстві. Накладом В-ва "Гомін України", Торонто, 1957, стор. 254. Ціна \$2.50. Обгортка роботи Б. Стебельського.
149. ***ШЕВЧЕНКО. Річник 6. Нью Йорк, 1957, стор. 60. Обкладинка П. Холдного, видання УВАН у США.
150. ***СТАТУТ Товариства "Український Національний Музей і Бібліотека". Онтаріо, Кал., 1957, стор. 20, ціна 50с.
151. ***В РЯДАХ У П А. Збірка слівинів був. воликів Української Повстанської Армії. Зредагували д-р. П. Мірчук і В. Давиденко Нью Йорк, 1957, стор. 352.
152. Головацький, о. Р. ЧСВВ: ОНОВЛЕННЯ ДУШІ. Накладом ОО Василіянів Буенос Айрес, 1957, стор. 438.
153. Слобожанин, Іван: У ПОЛІТИЧНОМУ ТУМАНІ. З нагоди сорокліття нашої новітньої державности. без місця видання і без видавництва), 1957 р. стор. 79 +(3 неп.) ціна 75с.
154. Дейко, М.: ОЛЯ ПЕРЕВІЗНИКІВНА та інші поеми для дітей і дорослу. Мелборн-Аделаїда, 1957, В-во "Ластівка", стор. 40.
155. Тесля, І.: РОЗСЕЛЕННЯ УКРАЇНЦІВ У КАНАДІ. Оттава-Вінніпег, р. 1957, стор. 32.

ДОВІДНИК

1. "Р А Д А" - це місячний часопис, який почав виходити в Аргентині, як 'Орган сприяння Українській Національній Раді', перше число якого появилось в грудні р 1957 р, на 4 сторінки друку (у п'ять шпальтів).

Адреса: "RADA", Av. J. M. CAMPOS 556.
San Andres, FC Mitre, Argentina.

2. "УКРАЇНЕЦЬ В АВСТРАЛІЇ". Видає група українців демократичного табору. Часопис появляється як "двотижневик політики, культури та громадського життя".

Адреса: "Ukrainian Settler",
Bi-weekly newspaper in Australia.
640 Sydney Rd., Coburg, Vic. Aust.
Australia.

Увага! "В О Л О С О Ж А Р", ч. 2/1958 р, появиливя друком!

У змісті автори: Джонсон, Манило, Багряни, Пупкін, Буряківець, Щербак, Лермонтов. Хроніка, рецензії, тощо.
Ціна примірника лиш 25с. Річна передплата лиш \$1.-

Замовлення і відповідну суму слати на адресу:

WOLOSOWAR, P.O. BOX 9752,
PHILADELPHIA 40, Pa, USA.

НАША розмова

***Вп. Константин Мельник, Чес-гер, Пенна:

Ми отримали передплату на "Біблос" і вписали її так, що Ви маєте заплачено за всі роки попередні аж по кінець 1958р. Щиро дякуємо і вітаємо Вас!

*

***Вп. Леонід Бачинський, Клівленд, Огайо:

Листа отримали дякуємо – ви користуємо в найближчому числі нашого журналу. Щирий привіт!!

*

***Вп. Полк. Афнер, Тріонвілл (Мозель), ФРН:

Вашого листа-посилку отримали й взяли до відома, але ми покищо не можемо приступати до видання згаданої і пропонуємо і Вами праці, бо такі вже появилися, а конкурувати під сучасну пору, немає ніякої рації! Ваша праця, без сумніву, є дуже цінна, і можливо колись Ви її таки матимете спромогу видати друком і пустити в світ між люди. Ми не відписували досі, а це тому, що хотіли всю справу добре простудіювати і щойно то ді сказати своє слово. Привіт!

*

***Вп. Д-р Дмитро Бучинський – Мадрид, Іспанія:

За листи і матеріали дуже щиро дякуємо Вам. Як завжди, Ваші матеріали є насправду цінними і ми їх радо використовуємо для поміщення в нашому журналі, бо їх наші читачі радо прочитують. За все подяка і привіт!!

*

***Вп. Д-р Богдан Гук, Вільямсбург, Нью-Йорк:

Ми отримали Ваш лист і суму-чек ми отримали та вписали як передплату на весь 1958 рік. Щиро Вам дякуємо та вітаємо !!

***Вп. В. Мацейко, Нью-Йорк, Н. Й. :
Ми отримали від Вас передплату і радіємо, що Ви є одним із нових передплатників нашого журналу на 1958 рік. Щиро вітаємо Вас!

*

***Вп. п. М. Данчлишин, Буенос-Айрес, Аргентина:

На жаль ми і досі ще не отримали "Календаря 'Просвіти'" на 1958 рік. Просимо нам його переслати ласкаво. Щирий привіт!

*

***Всч. о. Прот. В. Горохівський, Норвіч, Конн.:

Повідомляємо, що передплату на 1958 рік отримали, вписали, вислали, і за все дякуємо Вам!

*

***Вп. Д-р М. Новосівський, Нью-Йорк
Передплату на 1958 рік отримали, вписали і щиро Вам дякуємо та вітаємо!

*

***Вп. Проф. Т. Ласічник, Вунсакет, Р. Айланд:

Листа і передплату на 1958 рік отримали, вписали, і за все Вам щиро дякуємо і вітаємо Вас!

*

***Проф. Степан Салик, Нью-Йорк, :
Передплату на 1958 рік ми отримали і вписали. Щиро дякуємо й вітаємо Вас серед нових передплатників нашого журналу! Привіт!!

*

"BIBLOS"

UKRAINIAN BIBLIOGRAPHICAL MONTHLY

Address: "BIBLOS" 41 E. 7th St. NYC 3.
SUBSCRIPTION ONE YEAR \$2.00
SINGLE COPY _____ 30c _____

Editor: N. Sydor Chartorysky, Ph. D.

"БІБЛОС"

Місячник бібліографії і рецензій
Відповідальний редактор:
Д-р М. Сидор Чарторийський.

Статті, підписані прізвищем чи псевдонімом автора, не завжди відповідають поглядам Редакції.
Редакція застерігає собі право скорочувати статті і виправляти мову.
Матеріали надсилати на адресу Редакції.